

[Kofod-Svendsen]

løb bevirker, at de ved en eventuel hjemsendelse må befrygtes at kunne komme i myndighedernes søgelys som personer, der har været ude at søge asyl, og som derfor vil blive straffet eller forfulgt på anden måde. Den lange sagsbehandling gør altså reelt nogle, der ikke er flygtninge ved ankomsten, til flygtninge, og jeg finder ikke, at det er en rigtig procedure, som får de følger. Også for den danske flygtningepolitik og for den folkelige opfattelse af flygtningesagen vil væsentligt kortere behandlingstider rumme ganske afgørende fordele.

Nogle af de tanker, jeg har lagt frem her, kan jeg oplyse, er inspireret af det føromtalt papir af professor Gammeltoft-Hansen. Jeg tror også, det vil gavne flygtningesagens almindelige position i den danske befolkning, hvis vi magter at forkorte behandlingstiden.

Så kommer det afgørende spørgsmål, hvordan vi kan fremme sagsbehandlingen uden at svække flygtningenes retssikkerhed. Ved ændringen af udlændingeloven i forsommeren 1985 blev der åbnet mulighed for beskikkelse af så mange nævnsmedlemmer, som justitsministeren måtte skønne der ville være behov for, og resultatet er, at flygtningesnævnet i dag tæller 43 medlemmer, så man på én gang kan bemande seks afdelinger, men dette er ifølge de implicerede juristers, formændenes eller næstformændenes, og også professor Gammeltoft-Hansens opfattelse kritisabelt, idet man mener, de mange afdelinger under flygtningesnævnet ødelægger retsenheden.

Det er et hovedpunkt i professor Gammeltoft-Hansens argumentation, at der er en åbenbar risiko for, at den ene nævnsafdeling afgør en flygtningeansøgning positivt, mens en anden afgør det tilsvarende spørgsmål negativt, og dermed mener jeg også der er givet begrundelse for det af hr. Lenger nævnte tilfælde med to brødre, hvis sag tilsyneladende var ens, men hvor resultatet blev forskelligt for de to, og da nævnets afgørelser er endelige, er sådanne modsatrettede afgørelser uacceptable, og dertil kommer, at der bruges uforholdsmæssig megen tid på at opretholde den tilstrækkelige koordination og kontakt som den helt nødvendige forudsætning for en rimelig ensartethed i afgørelserne. Jeg tror ikke, vejen frem er blot at udvide nævnet; tværtimod er der kommet mange udtalelser

om, at det faktisk allerede er blevet for stort med de mange underafdelinger, der er.

Ud fra det, jeg har sagt, mener jeg, det er nødvendigt at smidiggøre og effektivisere flygtningeadministrationen, så vi opnår langt hurtigere sagsbehandling.

Det forlig, som er indgået, og det lovforslag, som er fremsat i konsekvens af dette forlig, svækker ikke grundlæggende principper om retsgarantier. Der bliver ikke tale om som f.eks. i Sverige at afvise flygtninge ved grænsen, men behandlingen af de åbenbart grundløse sager vil så blive hurtigere, men eftersom Dansk Flygtningehjælp er med, er der reelt tale om, at den har en vetoret, ligesom den har en vetoret, hvis sager skal behandles skriftligt i tremandsnævnet.

Sluttelig vil jeg gøre opmærksom på betænkning nr. 968, s. 115 og s. 234 ff., hvor mindretallet, som flygtningeloven fra 1983 ellers bygger på, lægger op til, at der i enkelte tilfælde er mulighed for en direktoratsafgørelse, uden at sagen kommer i nævnet, og det, der bliver lagt frem i dette forslag, mener jeg giver større retssikkerhed end det, mindretallet lagde frem i betænkning nr. 968. Jeg ville gerne uddybe det, men min tid er udløbet, så måske jeg kan gøre det i en senere omgang.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Kristeligt folkepartis ordfører har papiret, og jeg har papiret, men det er ikke alle ordførere, der har det. Jeg har bedt om, at alle medlemmer af retsudvalget får det. Det er ikke sket til i dag, men jeg går ud fra, at det sker så hurtigt, som man kan overkomme det.

Kristeligt folkepartis ordfører sagde som begrundelse for, at han gik ind for dette forslag om indgreb i retssikkerheden, at den lange behandlingstid er direkte nedslidende. De mennesker, der virkelig er blevet tortureret og ikke tør tale ud til politiet, tror jeg vil være tilfredse med selv en lang behandlingstid, hvis bare de bliver reddet. Det er det dilemma, vi står i. Det kan da ikke være undgået kristeligt folkepartis opmærksomhed, at der tidligere var en spærring i direktoratet, og at den nu er flyttet over til flygtningesnævnet. Når kristeligt folkepartis ordfører har hr. Gammeltoft-Hansens afhandling i hånden,